

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/717/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206075
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6812206075.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Revúca, zo dňa 19. 09. 2013, č. k. 4C/132/2012 - 51, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 eur spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní tvrdným nesprávnym úradným postupom, t. j. nerozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote.

Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 17. 05. 2004 sa na návrh oprávneného - navrhovateľa začalo pred súdnyMexekútorom JUDr. Ing. Karolom Mihalom exekučné konanie proti povinnej A. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., A. č. XXXX/X, pre vymozenie sumy 99,58 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N 691/2004, Nz 15193/2004, spísanej dňa 22. 02. 2004 na Notárskom úrade JUDr. Ondreja Ďuriača. Okresný súd dňa 02. 08. 2004 vydal poverenie č. 5608 008826, ktorým súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala poveril vykonaním predmetnej exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 bol Okresnému súdu Revúca doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora z dňa 18. 11. 2010. Okresný súd uznesením č. k. 3Er/1783/2008 - 20 zo dňa 21. 01. 2011 exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. a), § 58 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a oprávnenému uložil povinnosť nahradíť súdному exekútorovi trovy exekúcie. Rozhodnutie exekučného súdu zastavujúce exekúciu nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením krajského súdu dňom 29. 07. 2011. Exekučný súd o zmene súdneho exekútora nerozhodoval vzhľadom na zastavenie exekúcie s tým, že takéto rozhodnutie by bolo nadbytočné a zastavenie exekúcie ex offo má pred ním prednosť. Na základe vykonaného dokazovania exekučným spisom dospel k záveru, že vrámcami uvedeného postupu exekučného súdu nedošlo k prietahom v konaní pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Exekučné konanie začalo pred dátumom 01. 09. 2005. Exekučný poriadok účinný do 31. 08. 2005 žiadnu lehotu pre rozhodnutie o žiadosti o zmenu exekútora neustanovoval. Rozhodnutím exekučného súdu o zastavení exekúcie

odpadol predmet konania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uzavrel, že nemal preukázaný tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu a svoje rozhodnutie oprel o ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd nemohol rozhodnúť vo veci samej, pretože v čase rozhodnutia nebolo ešte právoplatné uznesenie o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Neboli splnené zákonné podmienky a rozhodnutie v jeho neprítomnosti a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Namietal, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému podal odvolanie.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody, namietal, že v odôvodnení rozhodnutia sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný).

Namietal, že súd vo veci nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práv navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných „prielohov“ zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na pojednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Súd predsa sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám. Súdu dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K odvolaniu navrhovateľa sa odporca nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom, ako

exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t. j. nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v návrhu na začatie konania vzniesol navrhovateľ námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh navrhovateľa odporcovi na vyjadrenie s výzvou, aby sa do 6 týždňov odo dňa doručenia písomne vyjadril k návrhu na začatie konania. Odporca sa k návrhu písomne vyjadril. Vyjadrenie odporcu k návrhu okresný súd riadne doručil navrhovateľovi prostredníctvom pošty. Obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p. K spisu okresného súdu je pripojený v napadnutom rozsudku uvedený konkrétny exekučný spis ohľadom exekučného konania, v ktorom mala byť navrhovateľovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda. Treba zdôrazniť, že okresný súd na prejednanie vo veci samej nenariadil pojednávanie z dôvodu, že išlo o konanie podľa ust. § 115a ods. 2 O. s. p. preto neplatia ani podmienky upravené v ods. 1 tohto ustanovenia a námietky navrhovateľa v tomto smere sú irelevantné, nakoľko súd len verejne vyhlásil rozsudok.

Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolací súd dodáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka navrhovateľa, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu s poukazom na ust. § 115a O. s. p. Z obsahu spisu taktiež vyplynulo, že navrhovateľ nežiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že zákonný sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, prípadne že podal ústavnú sťažnosť. O námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vznesenej navrhovateľom nadriadený súd riadne rozhodol. Nesúhlas navrhovateľa s rozhodnutím nadriadeného súdu nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, pretože navrhovateľovi zostáva zachovaný odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.). Zo

spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie odporcu k návrhu. K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd sa oboznámil s exekučným spisom, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania s tým, že navrhovateľ bol účastníkom uvedeného exekučného konania a teda obsah exekučného spisu z hľadiska tvrdených skutočností mu bol nepochybne známy, pretože z exekučného spisu vyplýva, že všetky rozhodnutia boli navrhovateľovi riadne doručené. K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý by napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, pretože navrhovateľ nenavrhol prerušiť konanie a o takomto návrhu ani okresný súd nerozhodoval. Navrhovateľ nebol vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia a postup okresného súdu je plne odôvodnený ust. § 115a O. s. p.

Navrhovateľ v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že súd si nespĺnil zákonnú povinnosť, pretože o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia na súd, čím konal so zbytočnými prietahmi. Z pripojeného exekučného spisu je zistiteľné, že exekučné konanie sa v danej veci začalo dňa 17. 05. 2004, kedy bol na exekútorský úrad súdneho exekútora Bc. Karola Mihala so sídlom v Košiciach, doručený návrh na vykonanie exekúcie. Právny režim exekučného konania sa riadil právom platným a účinným do 31. 08. 2005. Právna úprava, ktorej aplikácie sa navrhovateľ dovoľáva vstúpila do účinnosti až od 01. 09. 2005, resp. od 01. 12. 2006 a nedopadá na exekučné konanie začaté pred 01. 09. 2005, resp. pred 01. 12. 2006 čo vyplýva z prechodných a záverečných ustanovení § 238 ods. 1, 2, § 240 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Na exekučnú vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 3Er/1783/2008 sa správne aplikuje ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, ktoré neupravuje žiadnu lehotu pre rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Zo spisu 3Er/1783/2008 vyplýva, že exekučný súd zastavil exekúciu vedenú proti povinnej s odkazom na ust. § 57 ods. 1 písm. a), § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. O návrhu na zmenu súdneho exekútora vôbec nerozhodol. Postup exekučného súdu, ktorý po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil ex officio k skúmaniu exekučného titulu, bol správny. Z ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. V situácii, keď exekučný súd po preskúmaní exekučného titulu dospel k záveru, že nie je spôsobilým podkladom pre vykonanie exekúcie, odpadol právny dôvod zaoberať sa návrhom na zmenu súdneho exekútora. Rozhodnutím o zastavení exekúcie zanikol predmet konania o návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutie o zmene exekútora by bolo nadbytočné. Súdny exekútor by svoj vplyv v exekučnom konaní po zastavení exekúcie už nemohol uplatniť.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy, lebo súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, voči ktorému rozhodnutiu podal odvolanie, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ návrh na prerušenie konania nepodal a ani o ňom prvostupňový súd nerozhodoval, naviac, navrhovateľ ani žiadne odvolanie voči ním namietanému rozhodnutiu nepodal.

K námietke navrhovateľa, že odporca sa nevyjadril veci napriek výzve súdu odvolací súd dodáva, že námietka nie je dôvodná, pretože odporca sa na výzvu súdu vyjadril a uvedené vyjadrenie bolo navrhovateľovi zaslané na vedomie. K námietke, že mal súd rozhodnúť podľa § 153b O. s. p. odvolací súd naviac dodáva, že fakultatívnosť použitia inštitútu rozsudku pre zmeškanie znamená, že súd nie je viazaný návrhom navrhovateľa na rozhodnutie veci týmto spôsobom; ak to uzná vzhľadom na okolnosti veci za potrebné, či vhodné, môže vo veci riadne konať, aj keď by boli splnené všetky ostatné podmienky rozhodnutia sporu týmto spôsobom.

Pokiaľ namieta, že súd sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a že ignoroval tvrdenia navrhovateľa o škode, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd sa škodou nezaoberal z dôvodu hospodárnosti konania, pretože navrhovateľ nepreukázal jednu zo

základných kumulatívnych predpokladov pre priznanie nároku. Námieta navrhovateľa v tomto smere je nedôvodná a bez logického vzťahu k záverom prvostupňového súdu.

Neobstoja ani námietky, že súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných „prielohov“ zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 od. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, keď súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Prvostupňový súd dostatočne vo svojom rozhodnutí odôvodnil prečo považoval rozhodnutie o návrhu oprávneného - navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora za nadbytočné a nehospodárne, preto nebol dôvod konštatovať porušenie práva navrhovateľa, pretože by dospel k zjavne nelogickým záverom. Rozhodnutie je koherentné a nie je vnútorne rozporné, ako to tvrdí navrhovateľ.

Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t. j. nesprávny úradný postup Exekučného súdu) v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd nepovažoval žiadne odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko návrh na náhradu trov odvolacieho konania nepodal.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.